

Ďáblova krása

Mezitím

Rec.: Ženy čarovné krásy okouzlují muže již dlouhé století.
Muže prosté, stejně jako muže významné.
A tak ne náhodou byly krásným ženám přisuzovány síly tajemné,
nadpřirozené, byly ztotožňovány s ďáblem.
A o jedné takové dívce vypráví i balada, kterou vám teď zazpívám

Muži do sedel už sedají, v zbroji zlacené jdou se bít
já jako jeden z rytířů teď s nimi musím jít.
Velké vojsko cizáků mou zemi pustoší
a jen hroty bodáků v slunci pomstu tlumočí.
V zeleném poli bitevním uvadnul něžný květ
před bouří ticho poslední a pak koně daj se v let.

R: V čele cizáků jede dívka očí modrých jako len
v ústech růži má a ta ústa k líbání.
V čele cizáků jede přízrak, dívka nejkrásnější z žen
kdo ji spatří toho láskou omámí.

Já nemoh meč svůj pozvednout proti dívce v hedvábí
když usmála se přede mnou, ten smích mě omámil.
Teď na rukou pár řetězů a mříž mi přísluší
a jen píseň krkavčí vysmívá se do uší.

R:

Už na nádvoří mě vyvádí, je tu zvláštní lešení
ta cesta k němu prý má být mojí cestou poslední.
Proč na hrdlo mi dávají ten provaz konopný
pak podlaha se propadá a já propadám se do tmy.

R:

Teď vidím jeno očí pár, jsou modrý, já je znám
a ústa plná úsměvů, vždyť je to ďábel sám.
Stojí přede mnou, je to ďábel očí modrých jako len
zbraní smrtící jsou ta ústa k líbání.
Dívkou nádhernou je jen přízrak, přízrak nejkrásnější z žen
kdo ho spatří, toho láskou omámí.